

Ти привикналь си на гладъ.
Па си още доста младъ.

Ехъ, на старостъ ще пълнѣнешъ,
шомъ и ти забогатѣнешъ!

А догде си безъ пари,
туй добре ти разбери,

ще кротувашъ и ще слушашъ,
че отъ тебе чакъ до гуша,

мжко мой, ми е дошло.
Господъ знай какво тегло

е това да погладувашъ?
Шона ситъ се не преструвашъ?

За жена си всѣки мжжъ
жертви прави не веднажъ!

Тъй разбирамъ азъ живота —
за мжжа да е хомота.

Радвай се, бжди честитъ,
шомъ азъ имамъ апетитъ!“

И наново тя заяла —
въ три дни шесть кила наддала!

Но ще видимъ, има край
и на лакомството — трай!

Яла, пила, дебелѣла,
но преяла, заболѣла...

Ненаситната Бълха,
лакомата зла снаха,

почнала, уви, да крѣе,
да линѣе, да слабѣе.

За Комара туй било
предобро — добре дошло:

той изядалъ на софрата
и на двамата храната.

И Комарѣтъ, слабъ и сухъ,
станалъ съсъ голѣмъ тѣрбухъ.

„Дяволъ, мжко, да го вземе,
гладна съмъ отъ толкозъ време!

промълвила кротко тя
съсъ пресъхнала уста. —

Менъ главата ми се мае,
ти не искашъ и да знаешъ!

Наложи си гладъ и ти,
всичко ти на менъ прости,

остани си тънка сламка,
да си бждемъ слаби двамка.

Где си ти комаръ видѣлъ
съсъ коремъ надебелѣлъ?“

Но Комарѣтъ се не хваща,
той сега ще се разплаща!

И, усмихнатъ подъ мустакъ,
рекълъ ѝ: „Не съмъ глупакъ.

Нека азъ надебелѣя —
има време да слабѣя:

оздравѣнешъ ли — тогазъ
гладенъ пакъ ще трѣгна азъ.“

Георги Караивановъ

